

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Gminy Miasta Ś.

przeciwko "P." S.A., J.K. i J.O.

o ustalenie nieważności umowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 października 2006 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 26 maja 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie;

**zasądza od strony powodowej na rzecz każdego z pozwanych
kwoty po 3615 (trzy tysiące sześćset piętnaście) złotych tytułem
zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 26 maja 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powódki – Gminy Miasta Ś. od wyroku tego Sądu z dnia 14 lutego 2006 r., wydanego w sprawie o ustalenie nieważności umowy sprzedaży prawa użytkowania wieczystego. W skardze, jako wartość przedmiotu zaskarżenia, wskazana została kwota 930 000 zł. Orzeczenie to Sąd Apelacyjny uzasadnił tym, że aczkolwiek powódka nie jest zwolniona od opłat sądowych, skarga została wniesiona bez równoczesnego uiszczenia opłaty, co stosownie do art. 130² § 3 k.p.c. powoduje jej odrzucenie.

W zażaleniu na wymienione postanowienie powódka zarzuciła naruszenie art. 130² § 3 k.p.c. oraz art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 88 ze zm.) w związku z art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) i art. 328 § 2 k.p.c. Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Pozwani wniesli o oddalenie zażalenia i zasądzenie na rzecz każdego z nich po 3 615 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, zgodnie ze złożonymi spisami kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Mimo zwięzłości uzasadnienia zaskarżonego postanowienia treść jego jest jasna i w niespornych okolicznościach sprawy nie nasuwa wątpliwości. Nie stanowi więc przeszkody uniemożliwiającej rozpoznanie zażalenia.

Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398; dalej – „u.k.s.c.”), zgodnie z jej art. 151, weszła w życie w dniu 2 marca 2006 r. i od tej chwili w sprawach cywilnych mają zastosowanie przepisy tej ustawy. Jedynie – stosownie do art. 149 ust. 1 u.k.s.c. – w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach, tj. przepisy ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

(tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 88 ze zm.). Zasada ta odnosi się zatem tylko do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie u.k.s.c., ale jedynie do kosztów sądowych powstałych w instancji, w której sprawa jest rozpoznawana w chwili wejścia w życie u.k.s.c.

W sprawie, której dotyczy zażalenie, wszczętej przed dniem wejścia w życie u.k.s.c., wyrok Sądu Apelacyjnego zapadł w dniu 14 lutego 2006 r. W tymże dniu zostało zatem zakończone postępowanie w drugiej instancji. Skarga kasacyjna wniesiona została przez powódkę w dniu 24 maja 2006 r. (k. 204), co spowodowało wszczęcie w tymże dniu postępowania w instancji kasacyjnej. Nastąpiło to po dniu wejścia w życie u.k.s.c. Przewidziany przez art. 149 ust. 1 u.k.s.c. wyjątek od obowiązywania przepisów tej ustawy od dnia wejścia jej w życie nie dotyczy zatem kosztów sądowych powstałych w sprawie w instancji kasacyjnej, a więc nie dotyczy także opłaty należnej od skargi kasacyjnej. Ponieważ stosownie do przepisów u.k.s.c., ani innych przepisów, powódka nie korzysta z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych i nie została zwolniona od tych kosztów przez sąd, wniesioną przez radcę prawnego skargę kasacyjną obowiązana była (nawet jeżeli korzystała z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 88 ze zm.) opłacić należną opłatą stosunkową, obliczoną od wartości przedmiotu zaskarżenia, bez wezwania do uiszczenia opłaty (art. 130² § 3 k.p.c.). Wobec nie uiszczenia tej opłaty skarga kasacyjna – jak stanowi art. 130² § 3 k.p.c. – podlega odrzuceniu.

Ze wskazanych powodów zaskarżone postanowienie jest zgodne z prawem, a zażalenie, jako niezasadne, należało oddalić (art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.).

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy postanowił stosownie do art. 108 § 1 w związku z art. 99 i art. 98 § 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 2 w związku z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 263, poz. 1349 ze zm.).